

Η σειρά
με περισσότερες
από
3.000.000
πωλήσεις

ΣΚΟΤΕΙΝΟ ΝΕΡΟ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ROBERT BRYNDZA

Η ΤΡΙΤΗ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΗ ΥΠΟΘΕΣΗ ΤΗΣ ΕΡΙΚΑ ΦΟΣΤΕΡ

Μετάφραση: Χρήστος Μπαρουξής

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Φθινόπωρο 1990

Ήταν μια ψυχρή νύχτα στα τέλη του φθινοπώρου όταν έριξαν το πτώμα στο εγκαταλειμμένο, πλημμυρισμένο λατομείο. Ήξεραν ότι το μέρος ήταν ερημικό και τα νερά πολύ βαθιά. Αυτό που δεν ήξεραν ήταν ότι τους παρακολουθούσαν.

Έφτασαν, καλυμμένοι από το πυκνό πέπλο του σκοταδιού, λίγο μετά τις τρεις τα ξημερώματα –οδήγησαν από τα σπίτια στην άκρη της κωμόπολης, πέρασαν μέσα από την άδεια χαλικόστρωτη έκταση όπου άφηναν τα αυτοκίνητά τους οι πεζοπόροι και μπήκαν στο αχανές κοινοτικό πάρκο. Με σβηστούς τους προβολείς, το αυτοκίνητο ταρακουνιόταν και ολίσθαινε στο ανώμαλο έδαφος ακολουθώντας ένα μονοπάτι που σύντομα καλύφθηκε και από τις δύο πλευρές με πλούσια βλάστηση. Το σκοτάδι ήταν πυκνό και νοτερό και το μόνο φως ερχόταν πάνω από τις κορυφές των δέντρων.

Τίποτα στο ταξίδι τους δεν φαινόταν να γίνεται με ιδιαίτερη μυστικότητα. Η μηχανή του αυτοκινήτου μούγκριζε δυνατά: οι αναρτήσεις έτριζαν καθώς το όχημα τρανταζόταν πάνω κάτω. Όταν είδαν τα δέντρα μπροστά τους να χωρίζουν και να ξεπροβάλλει το πλημμυρισμένο λατομείο, έκοψαν ταχύτητα και σταμάτησαν.

Όμως αυτό που δεν γνώριζαν ήταν ότι δίπλα στο λατομείο, σ' ένα παλιό, εγκαταλειμμένο σπίτι που σχεδόν το είχε καταπιεί η βλάστηση, ζούσε ένας μοναχικός γέρος. Όταν το αυτοκίνητο ξεπρόβαλε και σταμάτησε στην κορυφή του λόφου, εκείνος είχε στραμμένο το βλέμμα ψηλά στον νυχτερινό ουρανό

και θαύμαζε την ομορφιά του. Αναστατωμένος από την παρουσία τους, κρύφτηκε πίσω από μια συστάδα θάμνων και συνέχισε να παρακολουθεί. Πολλές φορές τη νύχτα εμφανίζονταν παιδιά της περιοχής, πρεζάκια και ζευγάρια που αναζητούσαν συγκινήσεις, αλλά έβρισκε τρόπο να τους τρομάζει για να μην ξανάρθουν.

Το φεγγάρι πρόβαλε για λίγο μέσα από τα σύννεφα φωτίζοντας τις δύο φιγούρες που βγήκαν από το αυτοκίνητο, πήραν κάτι ογκώδες από το πορτμπαγκάζ και το κουβάλησαν προς την κωπήλατη βάρκα που ήταν αραγμένη δίπλα στο νερό. Ο πρώτος μπήκε μέσα, κι όταν ο άλλος τού έδωσε το μακρόστενο τυλιγμένο αντικείμενο, αυτό λύγισε και κρέμασε με έναν ιδιαίτερο τρόπο, κι ο γέρος συνειδητοποίησε έντρομος ότι ήταν ένα πτώμα.

Οι απαλοί παφλασμοί των κουπιών αντήχησαν πάνω από το νερό. Έφερε το χέρι με τρόπο στο στόμα. Ήξερε ότι δεν έπρεπε να κοιτάξει, αλλά δεν μπορούσε να αντισταθεί. Ο ήχος των κουπιών σταμάτησε όταν η βάρκα έφτασε στη μέση του λατομείου. Μια λεπτή φέτα φεγγαριού εμφανίστηκε μέσα από το κενό στα σύννεφα, φωτίζοντας τις ρυτίδες που άφηνε η βάρκα στο νερό.

Ο γέρος παρακολουθούσε με κομμένη την ανάσα τις δύο φιγούρες που συζητούσαν, οι φωνές τους ένα χαμηλό ρυθμικό μουρμουρητό. Ύστερα σώπασαν. Η βάρκα ταρακουνήθηκε όταν σηκώθηκαν, και ο ένας παραλίγο να πέσει στο νερό. Αφού σταθεροποιήθηκαν, σήκωσαν το τυλιγμένο πτώμα και το έριξαν μέσα. Ακούστηκε ένα δυνατό πλατσ και το κροτάλισμα αλυσίδων. Τότε το φεγγάρι ξεγλίστρησε ολόκληρο πίσω από τα σύννεφα, λούζοντας με το λαμπερό του φως τη βάρκα και τους κυματισμούς που ανοίγονταν απότομα προς όλες τις μεριές από το σημείο όπου είχαν ρίξει το πτώμα.

Τώρα τα δύο άτομα στη βάρκα φαίνονταν καθαρά και μπορούσε να διακρίνει τα πρόσωπά τους.

Ο γέρος ξεφύσηξε. Όλη αυτή την ώρα κρατούσε την ανάσα του. Τα χέρια του έτρεμαν. Δεν ήθελε μελάδες· σ' όλη του τη ζωή προσπαθούσε να τους αποφεύγει, αλλά πάντοτε φαινόταν να τον κυνηγούν. Το ψυχρό αεράκι έκανε τα ξερά φύλλα στα πόδια του να θροΐσουν και ένιωσε έντονη φαγούρα στα ρουθούνια του. Προτού προλάβει να το σταματήσει, ένα φτάρνισμα του ξέφυγε από τη μύτη και αντήχησε πάνω από τα νερά. Στη βάρκα, τα κεφάλια των δύο αντρών σηκώθηκαν απότομα και άρχισαν να στρέφονται σαρώνοντας τις όχθες. Και τότε τον είδαν. Εκείνος γύρισε για να τρέξει, αλλά σκόνταψε στη ρίζα ενός δέντρου και σωριάστηκε κάτω με τόση δύναμη, που του κόπηκε η ανάσα.

Κάτω από την επιφάνεια του νερού, στο εγκαταλειμμένο λατομείο, όλα ήταν ακίνητα, κρύα και θεοσκοτεινά. Το πτώμα βυθίστηκε γρήγορα, τραβηγμένο από τα βαρίδια κάτω, κάτω, και τελικά σταμάτησε με ένα ελαφρύ τράνταγμα στην απαλή, παγωμένη λάσπη.

Θα έμενε ακίνητη και αδιατάρακτη, σχεδόν γαλήνια, για πολλά χρόνια. Όμως από πάνω της, στην ξηρά, ο εφιάλτης τώρα ξεκινούσε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ, 28 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 2016

Η υπαστυνόμος Έρικα Φόστερ έπλεξε τα χέρια της μπροστά από το ογκώδες σωσίβιο, προσπαθώντας να προστατευτεί από τον παγωμένο αέρα, και σκέφτηκε ότι έπρεπε να είχε φορέσει πιο χοντρό παλτό. Το μικρό φουσκωτό της Μονάδας Έρευνας και Διάσωσης του Τμήματος Πλωτών Μέσων της Μητροπολιτικής Αστυνομίας τάραζε τα νερά του πλημμυρισμένου λατομείου Χέιζ, σέρνοντας πίσω του έναν μικρό ραδιοεντοπιστή που σάρωνε τον βυθό. Το λατομείο βρισκόταν στο κέντρο του κοινοτικού πάρκου Χέιζ, μια έκταση εννιακοσίων δέκα στρεμμάτων γεμάτη μικρά δάση και θαμνότοπους, δίπλα στο προάστιο Χέιζ, στα περίχωρα του νότιου Λονδίνου.

«Το βάθος είναι 23,7 μέτρα», είπε η αρχιφύλακας Λόρνα Κρόζερ, αρχηγός της Ομάδας Ειδικών Καταδύσεων. Ήταν σκυμμένη πάνω από μια οθόνη στο μπροστινό μέρος της βάρκας, όπου τα δεδομένα από το σόναρ εκπέμπονταν ρυθμικά και απεικονίζονταν σαν σκούρες μοβ σκιές που απλώνονταν στην επιφάνειά της σαν τεράστια μελανιά.

«Άραγε θα είναι δύσκολο να ανασύρουμε αυτό που ψάχνουμε;» ρώτησε η Έρικα παρατηρώντας τον διστακτικό τόνο στη φωνή της.

Η Λόρνα κατένευσε. «Πάνω από τα τριάντα μέτρα είναι δύσκολο. Οι δύτες μου μπορούν να μείνουν κάτω από το νερό για μικρά διαστήματα. Το μέσο βάθος στις περισσότερες λίμνες και κανάλια είναι γύρω στα δύο μέτρα. Ακόμη και κατά την παλίρροια, το βάθος του Τάμεση είναι δέκα με δώδεκα μέτρα.»

«Μπορεί να υπάρχει το οτιδήποτε εκεί κάτω», είπε ο αστυφύλακας Τζον ΜακΓκόρι, που ήταν στριμωγμένος στο μικρό πλαστικό κάθισμα δίπλα στην Έρικα. Εκείνη ακολούθησε το βλέμμα του, που ήταν καρφωμένο στην ταραγμένη επιφάνεια του νερού. Στην αρχή έβλεπες στο μισό μέτρο περίπου, αλλά τώρα τα νερά είχαν μετατραπεί σε μια θεοσκοτεινή δίνη.

«Τι έγινε, θα σε πάρω και αγκαλίτσα τώρα;» του είπε απότομα η Έρικα όταν εκείνος έσκυψε από πάνω της για να κοιτάξει απ' την άκρη του φουσκωτού.

«Συγγνώμη, αφεντικό», είπε ο αστυφύλακας χαμογελώντας και στριμώχτηκε πάλι στη θέση του. «Είδα ένα ντοκιμαντέρ στο Discovery Channel. Ξέρεις ότι έχει χαρτογραφηθεί μόνο το πέντε τοις εκατό του βυθού των θαλασσών; Οι ωκεανοί αποτελούν το εβδομήντα τοις εκατό της επιφάνειας του πλανήτη, αυτό σημαίνει ότι, αν εξαιρέσουμε την ξηρά, το εξήντα πέντε τοις εκατό της Γης παραμένει ανεξερευνήτο...»

Στην άκρη του νερού, στα είκοσι μέτρα, ξεροκάλαμα λικνίζονταν στον αέρα. Ένα μεγάλο φορτηγό ήταν παρκαρισμένο στη χορταριασμένη όχθη και δίπλα μια μικρή ομάδα υποστήριξης ετοίμαζε τον εξοπλισμό καταδύσεων. Τα πορτοκαλί τους σωσίβια ήταν οι μόνες κηλίδες χρώματος μες στο μουντό φθινοπωρινό απόγευμα. Πίσω τους απλώνονταν σχοίνοι και ρείκια, σε ένα μείγμα γκριζωπών και καφετιών αποχρώσεων, και πιο μακριά ορθώνονταν συστάδες γυμνών δέντρων. Το φουσκωτό έφτασε στο τέλος του πλημμυρισμένου λατομείου και έκοψε ταχύτητα.

«Κάνουμε αναστροφή», είπε ο αστυφύλακας Μπάρκερ, ένας νεαρός ένστολος που είχε αναλάβει τον χειρισμό του πηδαλίου της βάρκας. Έστριψε απότομα και άρχισαν να διασχίζουν το ίδιο σημείο του πλημμυρισμένου λατομείου για έκτη φορά.

«Πιστεύεις ότι υπάρχουν ψάρια ή χέλια εκεί κάτω που έχουν πια υπερφυσικό μέγεθος;» ρώτησε ο Τζον, γυρίζοντας προς τη Λόρνα με μάτια που έλαμπαν ακόμη από ενθουσιασμό.

«Έχω δει μερικές αρκετά μεγάλες καραβίδες σε καταδύσεις. Αλλά επειδή το λατομείο δεν βρίσκεται σε κάποιον παραπόταμο, τα όποια είδη ζουν εκεί κάτω έχουν εισαχθεί τεχνητά στον υδροβιότοπο», του απάντησε η Λόρνα κοιτώντας με την άκρη του ματιού της στην οθόνη του σόναρ.

«Μεγάλωσα λίγο παρακάτω, στο Σεντ Μαίρη Κρέι και υπήρχε ένα pet shop κοντά μας που πουλούσε νεογέννητους κροκόδειλους...» Η φωνή του Τζον έσβησε και ξανακοίταξε την Έρικα σηκώνοντας το φρύδι.

Ήταν πάντα κεφάτος και ομιλητικός, κάτι που η Έρικα κατάφερε να αντέχει στις περισσότερες περιπτώσεις, αν και έτρεμε κάθε φορά που είχε μαζί του την πρώτη πρωινή βάρδια.

«Δεν ψάχνουμε για κροκόδειλους, Τζον. Ψάχνουμε για δέκα κιλά ηρωίνης σε υδατοστεγές δοχείο.»

Ο Τζον την ξανακοίταξε γνέφοντας. «Συγγνώμη, αφεντικό.»

Η Έρικα κοίταξε το ρολόι της. Κόντευε τρεισήμισι.

«Πόσο αξίζουν στην πιάτσα δέκα κιλά;» ρώτησε ο αστυφύλακας Μπάρκερ, από τη θέση του στο πηδάλιο.

«Τέσσερα εκατομμύρια λίρες», απάντησε η Έρικα, έχοντας καρφώσει και πάλι το βλέμμα της στις εικόνες που εναλλάσσονταν ρυθμικά στην οθόνη του σόναρ.

Ο Μπάρκερ σφύριξε εντυπωσιασμένος. «Να υποθέσω ότι τα έριξαν σκόπιμα εδώ;»

Η Έρικα κατένευσε. «Ο Τζέισον Τάιλερ, ο τύπος που έχουμε υπό κράτηση, θα περίμενε μέχρι να ηρεμήσουν τα πράγματα και θα γύριζε να τα πάρει...»

Δεν του είπε ότι μπορούσαν να τον κρατήσουν μόνο μέχρι την επομένη το πρωί.

«Πίστευε ότι θα κατάφερνε να βγάλει την ηρωίνη από το νερό; Η ομάδα μας έχει τόση εμπειρία στις καταδύσεις, και παρ' όλα αυτά θα είναι δύσκολο να την ανασύρουμε», είπε η Λόρνα.

«Ενώ εδώ παίζονται τέσσερα εκατομμύρια; Ναι, σίγουρα θα γύριζε να την πάρει», απάντησε η Έρικα. «Ελπίζουμε να βρούμε τα δακτυλικά του αποτυπώματα στο πλαστικό που έχουν τυλίξει τα πακέτα της ηρωίνης.»

«Πώς μάθατε ότι την πέταξε εδώ;» ρώτησε ο αστυφύλακας Μπάρκερ.

«Απ' τη γυναίκα του», απάντησε ο Τζον.

Ο Μπάρκερ τον κοίταξε με νόημα, που μόνο ένας άλλος άντρας θα μπορούσε να καταλάβει, και σφύριξε παρατεταμένα.

«Για περίμενε. Αυτό ίσως είναι κάτι σβήσε τη μηχανή», είπε η Λόρνα σκύβοντας ακόμη πιο κοντά στη μικροσκοπική οθόνη.

Ένα μικρό μαύρο σχήμα διακρινόταν ανάμεσα στη δίνη από μοβ χρώματα. Ο Μπάρκερ έσβησε την εξωλέμβιο. Τη σιωπή που απλώθηκε αντικατέστησε ο συριστικός ήχος της βάρκας που επιβράδυνε στο νερό. Ο Μπάρκερ σηκώθηκε από τη θέση του και πήγε κι εκείνος στην οθόνη.

«Η περιοχή σάρωσης είναι τέσσερα μέτρα κι από τις δυο πλευρές της λέμβου», είπε η Λόρνα κουνώντας το χέρι πάνω από τη μικρή μουτζούρα στην οθόνη.

«Άρα η κλίμακα μεγέθους είναι σωστή», συμφώνησε ο Μπάρκερ.

«Πιστεύεις ότι είναι η ηρωίνη;» ρώτησε η Έρικα με προσδοκία.

«Μπορεί», απάντησε η Λόρνα. «Μπορεί, βέβαια, να είναι και κανένα παλιό ψυγείο. Μόνο όταν βουτήξουμε θα σιγουρευτούμε.»

«Θα βουτήξεις κι εσύ;» τη ρώτησε η Έρικα προσπαθώντας να διατηρήσει την αισιοδοξία της.

«Σήμερα θα μείνω στην ξηρά. Είχα κατάδυση χθες και πρέπει να τηρούμε τις περιόδους ανάπαυσης» απάντησε η Λόρνα.

«Πού βουτήξατε χθες;» ρώτησε ο Τζον.

«Στο Ρόδερχαϊθ. Έπρεπε να ανασύρουμε μια αυτοκτονία από τη λίμνη του βιότοπου.»

«Ποπό... Πρέπει να είναι ακόμη πιο φρικιαστικό όταν βρίσκεις πτώμα στα βαθιά.»

Η Λόρνα κατένευσε. «Εγώ τον βρήκα. Στα τρία μέτρα. Έψαχνα με μηδενική ορατότητα και ξαφνικά έπιασα δυο αστραγάλους, συνέχισα να ψηλαφώ προς τα πάνω και ήταν τα πόδια του. Στεκόταν όρθιος στον βυθό.»

«Αχ, ανατρίχιασα... Ήταν όρθιος κάτω απ' το νερό;» είπε ο Τζον.

«Συμβαίνει· έχει να κάνει με τη διαδικασία σήψης και την παραγωγή αερίων μέσα στο σώμα.»

«Πρέπει να είναι συναρπαστικό. Είμαι στο Σώμα λίγα χρόνια. Αυτή είναι η πρώτη μου φορά με ομάδα καταδύσεων», είπε ο Τζον.

«Βρίσκουμε πολλά φρικιαστικά πράγματα. Το χειρότερο είναι όταν βρίσκεις σακούλες με νεκρά κουτάβια», πρόσθεσε ο Μπάρκερ.

«Καθάρματα. Είμαι στην αστυνομία είκοσι πέντε χρόνια και ακόμη εκπλήσσομαι από το πόσο αρρωστημένος είναι ο κόσμος.» Η Έρικα είδε ότι για μια στιγμή γύρισαν όλοι προς το μέρος της και κατάλαβε ότι προσπαθούσαν να υπολογίσουν την ηλικία της. «Λοιπόν, σχετικά με την ανωμαλία που εντοπίσατε... Πόσο γρήγορα μπορείτε να βουτήξετε και να ανασύρετε το αντικείμενο;» ρώτησε, στρέφοντας ξανά την προσοχή όλων στην οθόνη του σόναρ.

«Λέω να βάλουμε σημαδούρα και να ξαναπεράσουμε από το σημείο», απάντησε η Λόρνα, που πλησίασε στην άκρη της λέμβου κι ετοίμασε μια μικρή πορτοκαλί σημαδούρα δεμένη σε

ένα βαρίδι. Πέταξε μέσα το βαρίδι, που εξαφανίστηκε στα βαθιά, σκοτεινά νερά, και το λεπτό σκοινί τράβηξε τη σημαδούρα πάνω απ' την κουπαστή του φουσκωτού. Την άφησαν να επιπλέει και ο αστυφύλακας Μπάρκερ έβαλε μπρος την εξωλέμβιο και συνέχισαν να διασχίζουν τα νερά.

Σε λίγο παραπάνω από μία ώρα είχαν καλύψει την επιφάνεια του πλημμυρισμένου λατομείου και είχαν βρει τρία σημεία όπου το σόναρ έδειχνε κάποια ανωμαλία. Η Έρικα και ο Τζον είχαν βγει στη στεριά για να ζεσταθούν. Ήταν τέλη Οκτωβρίου και η μέρα είχε αρχίσει να σβήνει τώρα που στέκονταν όλοι έξω από το φορτηγό με τον εξοπλισμό κατάδυσης κρατώντας ποτηράκια από φελιζόλ γεμάτα τσάι και παρακολουθούσαν την ομάδα δυτών επί το έργο.

Η Λόρνα στεκόταν στην άκρη της όχθης κρατώντας τη μία άκρη ενός σκοινιού με βαρίδια, που αποκαλείται σκοινί διάσωσης, το οποίο εισερχόταν στο νερό, διέσχιζε τον πυθμένα του λατομείου και ξανάβγαινε στην επιφάνεια περίπου έξι μέτρα από τη στεριά. Η λέμβος ήταν αγκυροβολημένη δίπλα στην πρώτη σημαδούρα και πάνω της ο αστυφύλακας Μπάρκερ κρατούσε τεντωμένο το άλλο άκρο του σκοινιού διάσωσης. Είχαν περάσει δέκα λεπτά απ' όταν δύο δύτες είχαν βουτήξει στο νερό. Ξεκίνησαν την αναζήτησή τους από τα αντίθετα άκρα του σκοινιού και, κινούμενοι κατά μήκος του πυθμένα του λατομείου, θα συναντιούνταν στη μέση του. Δίπλα από τη Λόρνα ένα άλλο μέλος της ομάδας ήταν σκυμμένο πάνω από έναν μικρό ασύρματο σε μέγεθος χαρτοφύλακα. Η Έρικα άκουγε τις φωνές των δυτών που μιλούσαν μέσα από το σύστημα ασύρματης επικοινωνίας που διέθεταν οι μάσκες τους.

«Ορατότητα μηδέν, ακόμα τίποτα... Πρέπει να κοντεύουμε να συναντηθούμε στη μέση...» ακούστηκε η μεταλλική φωνή από τον ασύρματο.

Η Έρικα ρούφηξε νευρικά το ηλεκτρονικό της τσιγάρο και το λεντάκι στην άκρη του φωτίστηκε κόκκινο. Φύσηξε βγάζοντας ένα σύννεφο λευκού ατμού.

Είχαν περάσει τρεις μήνες από τη μετάθεσή της στο αστυνομικό τμήμα του Μπρόμι και προσπαθούσε ακόμα να βρει τη θέση της και να ταιριάξει με τη νέα ομάδα της. Βρισκόταν μόλις μερικά χιλιόμετρα από το Λιούισαμ και το νότιο Λονδίνο, αλλά είχε αρχίσει να συνηθίζει τη διαφορά που μπορούν να κάνουν τα λίγα χιλιόμετρα που χώριζαν τα περίχωρα του Λονδίνου από τις παρυφές της Κομητείας του Κεντ. Η περιοχή απέπνεε μια ατμόσφαιρα επαρχίας.

Κοίταξε τον Τζον, περίπου στα είκοσι μέτρα, που μιλούσε στο τηλέφωνο και χαμογελούσε. Όποτε του δινόταν η ευκαιρία, τηλεφωνούσε στην κοπέλα του. Έπειτα από μερικά δευτερόλεπτα έκλεισε το κινητό και πλησίασε την Έρικα.

«Ακόμα ψάχνουν οι δύτες;» ρώτησε.

Η Έρικα κατένευσε. «Όσο δεν έχουμε νεότερα, υπάρχει ακόμα ελπίδα... Αλλά αν αναγκαστώ να αφήσω ελεύθερο αυτό το κάθαρμα...»

Το κάθαρμα ήταν ο Τζέισον Τάιλερ, ένας πρώην μικροέμπορος ναρκωτικών, ο οποίος είχε ανέβει γρήγορα στην ιεραρχία και τώρα πια έλεγχε ένα δίκτυο διακίνησης που κάλυπτε το νότιο Λονδίνο και τα σύνορα της Κομητείας του Κεντ.

«Κράτα τεντωμένο το σκοινί, έχω λάσκα...» ακούστηκε η φωνή του δύτε από τον ασύρματο.

«Αφεντικό;» ρώτησε κάπως αμήχανα ο Τζον.

«Ναι;»

«Ήταν η κοπέλα μου, η Μόνικα, στο τηλέφωνο... Ήθελε... δηλαδή θέλαμε να σε καλέσουμε για δείπνο.»

Η Έρικα τον κοίταξε φευγαλέα, με την άκρη του ματιού της στη Λόρνα, που τύλιξε το λασκαρισμένο σκοινί γύρω από

τον αγκώνα της, τεντώνοντάς το πάλι, και στύλωσε τα πόδια στην όχθη. «Τι;» τον ρώτησε.

«Έχω πει τόσα για σένα στη Μόνικα... Καλά πράγματα, εννοείται. Από τότε που άρχισα να δουλεύω μαζί σου, έχω μάθει πάρα πολλά κι αυτό κάνει τη δουλειά πολύ πιο ενδιαφέρουσα. Με έκανες να θέλω να γίνω καλύτερος αστυνομικός... Τέλος πάντων, θα ήθελε πολύ να σου μαγειρέψει τα λαζάνια της. Είναι πολύ νόστιμα. Και δεν το λέω επειδή είναι κοπέλα μου. Είναι οντως...» Η φωνή του έσβησε.

Η Έρικα κοίταζε τα έξι μέτρα που χώριζαν τη Λόρνα στη στεριά από το φουσκωτό στο νερό. Το φως της ημέρας έσβηνε γρήγορα. Σκέφτηκε ότι οι δύτες θα κόντευαν να συναντηθούν στη μέση του σκοινιού, κάτι που θα σήμαινε ότι δεν είχαν βρει τίποτα.

«Λοιπόν, τι λες, αφεντικό;»

«Τζον, είμαστε στη μέση μιας πολύ σημαντικής υπόθεσης», απάντησε απότομα.

«Δεν εννοούσα απόψε. Κάποια άλλη στιγμή; Η Μόνικα θέλει πολύ να σε γνωρίσει. Κι αν υπάρχει κάποιος που θες να φέρεις μαζί σου, μπορείς. Υπάρχει κάποιος κύριος Φόστερ;»

Η Έρικα γύρισε προς το μέρος του. Τα δύο τελευταία χρόνια, στο Σώμα την κουτσομπόλευαν συνεχώς, γι' αυτό και ξαφνιάστηκε που ο Τζον δεν ήξερε. Πήγε να απαντήσει, αλλά τη διέκοψε μια φωνή από την ομάδα υποστήριξης στην άκρη του νερού.

Έτρεξαν στη Λόρνα και στον αξιωματικό της ομάδας δυτών, που ήταν σκυμμένος πάνω από τη μικρή συσκευή επικοινωνίας. Άκουσαν έναν από τους δύτες να λέει: «Υπάρχει κάτι κάτω από τη λάσπη... Θα χρειαστώ βοήθεια για να το βγάλω... Πόσο χρόνο έχω;» Η μεταλλική του φωνή διαπέρασε τον παγωμένο αέρα και ακούστηκαν παρεμβολές, ενώ ο αξιωματικός

τού απαντούσε. Η Έρικα συνειδητοποίησε ότι ήταν οι φυσολίδες από τον αναπνευστήρα του δύτε που κολυμπούσε εννιά μέτρα κάτω από την επιφάνεια του πλημμυρισμένου λατομείου.

Η Λόρνα στράφηκε στην Έρικα. «Νομίζω ότι το βρήκαμε. Αυτό πρέπει να είναι.»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2

Όταν νύχτωσε, η θερμοκρασία έπεσε απότομα δίπλα στο νερό. Η Έρικα και ο Τζον περπατούσαν πέρα δώθε μέσα στην αιψίδα φωτός που έβγαινε από τα οχήματα υποστήριξης, ενώ τα δέντρα πίσω τους είχαν εξαφανιστεί στο σκοτάδι που φαινόταν να τους τυλίγει.

Τελικά ένας από τους δύτες βγήκε, με τη γυαλιστερή του στολή, στις απότομες όχθες του λατομείου κουβαλώντας κάτι που έμοιαζε με μεγάλη πλαστική βαλίτσα γεμάτη λάσπες. Η Έρικα και ο Τζον πλησίασαν και μαζί με την υπόλοιπη ομάδα δυτών τον βοήθησαν να βγει στη στεριά. Ο Τζον, που είχε στα χέρια του μια μικρή ψηφιακή κάμερα, άρχισε να καταγράφει τον δύτε που κουβαλούσε το κουτί. Το άφησε πάνω σ' ένα τετράγωνο πλαστικό κάλυμμα που είχαν απλώσει στη χορταρισμένη πλαγιά. Όλοι έκαναν πίσω, οπότε ο Τζον πλησίασε και πήρε αρκετά πλάνα του κουτιού προτού το ανοίξουν.

«Εντάξει, αφεντικό», είπε. «Τραβάω.»

Η Έρικα είχε βάλει πλαστικά γάντια και κρατούσε έναν κόφτη. Γονάτισε μπροστά από το κουτί και άρχισε να το εξετάζει.

«Υπάρχουν δύο μάνταλα με λουκέτα στις δυο πλευρές της λαβής και το κουτί διαθέτει βαλβίδα εξισορρόπησης πίεσης», είπε δείχνοντας ένα κουμπί καλυμμένο με λάσπη κάτω από τη λαβή. Έκοψε και τα δύο λουκέτα με τον κόφτη, ενώ ο Τζον μαγνητοσκοπούσε. Οι δύτες παρακολουθούσαν από λίγο πιο πέρα, μες στη δέσμη φωτός που έριχνε πάνω τους η ψηφιακή κάμερα.

Η Έρικα γύρισε αργά τη βαλβίδα και ακούστηκε ο συριγμός του αέρα που τρύπωσε στο κουτί. Σήκωσε τους δύο καταβάτες και άνοιξε το καπάκι. Το φως της ψηφιακής κάμερας φώτισε το εσωτερικό, πέφτοντας στα μικρά, προσεκτικά αραδιασμένα πακέτα της φαιορόδινης σκόνης.

Η Έρικα ένιωσε ένα σκίρτημα στην καρδιά όταν τα είδε.

«Ηρωίνη αξίας τεσσάρων εκατομμυρίων λιρών», είπε.

«Είναι τρομερό, αλλά δεν μπορώ να πάρω τα μάτια μου από πάνω της...» ψιθύρισε ο Τζον σκύβοντας για να τραβήξει κοντινά πλάνα του εσωτερικού.

«Σας ευχαριστώ όλους», είπε η Έρικα, γυρίζοντας στους δύτες που στέκονταν αμίλητοι σ' ένα μικρό ημικύκλιο. Ένα χαμόγελο απλώθηκε στα πρόσωπά τους.

Δυνατές παρεμβολές ακούστηκαν από τη συσκευή επικοινωνίας του δύτε που βρισκόταν ακόμα στο νερό. Η Λόρνα πλησίασε τον ασύρματο κι άρχισε να μιλάει μαζί του.

Η Έρικα έκλεισε προσεκτικά το καπάκι του πλαστικού κουτιού.

«Εντάξει, Τζον, κάλεσε το Κέντρο. Πρέπει να το μεταφέρουμε με ασφάλεια στο τμήμα και πες στον αστυνόμο Γέιλ ότι η ομάδα συλλογής αποτυπωμάτων πρέπει να είναι έτοιμη να το ξετινάξει όταν φτάσουμε. Δεν παίρνουμε τα μάτια μας από το κουτί μέχρι να φτάσει με ασφάλεια στον χώρο φύλαξης. Κατανοητό;»

«Μάλιστα, αφεντικό.»

«Και φέρε μου μια από τις μεγάλες σακούλες συλλογής στοιχείων από το αυτοκίνητο.»

Ο Τζον έφυγε και η Έρικα σηκώθηκε και κοίταξε το κουτί με την ηρωίνη στα πόδια της.

«Σε τσάκωσα, Τζέισον Τάιλερ...» μουρμούρισε. «Σε τσάκωσα και θα σε κλείσω μέσα για πολύ καιρό.»

«Υπαστυνόμε Φόστερ», είπε η Λόρνα πλησιάζοντας από τον ασύρματο. «Ο δύτης μας έκανε ένα τελευταίο πέρασμα από την περιοχή. Βρήκε και κάτι άλλο.»

Δεκαπέντε λεπτά αργότερα, η Έρικα είχε τοποθετήσει το πλαστικό κουτί με την ηρωίνη στη σακούλα συλλογής στοιχείων και ο Τζον είχε ξαναπάρει την ψηφιακή κάμερα και μαγνητοσκοπούσε τον δεύτερο δύτη που έβγαινε από το νερό. Κρατούσε κάτι σκουρόχρωμο και ακαθόριστου σχήματος στην αγκαλιά του. Το ακούμπησε σ' ένα άλλο τετράγωνο πλαστικό κάλυμμα που είχαν στρώσει στα αγριόχορτα. Ήταν μια μάζα πλαστικού λερωμένη με λάσπες και τυλιγμένη με λεπτές σκουριασμένες αλυσίδες, περασμένες μέσα από κάτι που έμοιαζε με βάρη για μπάρα γυμναστικής που κρέμονταν από την άκρη τους. Δεν είχε ούτε ενάμισι μέτρο μήκος και ήταν διπλωμένο στα δύο. Το πλαστικό ήταν τόσο παλιό, που διαλυόταν και είχε χάσει εντελώς το χρώμα του.

«Βρέθηκε περίπου ένα μέτρο από το πλαστικό κουτί, σχεδόν καλυμμένο με λάσπη στον πυθμένα του λατομείου», είπε η Λόρνα.

«Δεν είναι βαρύ. Περιέχει κάτι μικρό· το νιώθω να μετατοπίζεται», συμπλήρωσε ο δύτης.

Το άφησε στο στρωμένο τετράγωνο πλαστικό. Όλοι σταμάτησαν να μιλούν και τη σιωπή έσπαγαν μόνο τα κλαδιά των μακρινών δέντρων που έτριζαν στον αέρα.

Η Έρικα ένιωσε ένα παγερό αίσθημα τρόμου να της σφίγγει το στομάχι. Έκανε ένα βήμα μπροστά και σπάζοντας τη σιωπή είπε: «Μου ξαναδίνεις, σε παρακαλώ, τον κόφτη;»

Κράτησε το εργαλείο κάτω από το μπράτσο της, φόρεσε καινούρια πλαστικά γάντια, πλησίασε κι άρχισε να κόβει τις σκουριασμένες αλυσίδες, που ήταν λεπτές αλλά τυλιγμένες αρκετές φορές γύρω γύρω. Το πλαστικό είχε αλλοιωθεί τόσο,

που είχε χάσει την ελαστικότητά του και καθώς η Έρικα ξετύλιγε τις αλυσίδες, διαλυόταν, οπότε ό,τι νερό περιείχε έτρεχε στα χορτάρια.

Παρά το κρύο, η Έρικα συνειδητοποίησε ότι ίδρωνε. Το πλαστικό ήταν διπλωμένο αρκετές φορές και, καθώς ξετύλιγε τις στρώσεις, σκέφτηκε ότι το περιεχόμενο πρέπει να ήταν μικρό. Μύριζε λιμνάζον νερό, κάτι που σήμανε συναγερμό στο μυαλό της.

Όταν έφτασε στην τελευταία πτυχή του πλαστικού, είδε ότι όλοι γύρω της είχαν σωπάσει. Κι εκείνη ασυνείδητα είχε σταματήσει να αναπνέει. Πήρε μια βαθιά ανάσα και ξετύλιξε την τελευταία στρώση του ευαίσθητου πλαστικού.

Το φως από την κάμερα φώτισε το περιεχόμενό του. Μέσα κείτονταν ένας μικρός σκελετός: ένας σωρός από μικρά κόκαλα βουτηγμένος σε μια λεπτή στρώση λάσπης. Από τα ρούχα δεν είχε απομείνει σχεδόν τίποτα, μόνο μερικά κομματάκια καφετιού υφάσματος ήταν κολλημένα σ' ένα κομμάτι του θώρακα. Μια μικρή λεπτή ζώνη με σκουριασμένη αγκράφα ήταν τυλιγμένη γύρω από τη σπονδυλική στήλη, που ήταν ακόμα συνδεδεμένη με το οστό της λεκάνης. Το κρανίο είχε αποκοπεί και είχε χωθεί κάτω από ένα καμπύλο κομμάτι των πλευρών. Στην κορυφή του παρέμεναν μερικές τούφες σκούρα μαλλιά.

«Ω Θεέ μου!» αναφώνησε η Λόρνα.

«Είναι τόσο μικρός... Μοιάζει με σκελετό παιδιού», είπε χαμηλόφωνα η Έρικα.

Όλοι βυθίστηκαν στο σκοτάδι όταν ο Τζον, που κρατούσε την κάμερα, έτρεξε στις άκρες του λατομείου, γονάτισε, διπλώθηκε βίαια και έκανε εμετό στο νερό.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3

Έβρεχε δυνατά όταν η Έρικα μπήκε στο υπηρεσιακό της αυτοκίνητο. Η βροχή σφυροκοπούσε την οροφή, και το μπλε φως από τα γύρω περιπολικά και το φορτηγό της ομάδας των δυτών παιχνιδιζε στις σταγόνες που έπεφταν στο παρμπρίζ.

Το βαν του ιατροδικαστή ήταν το πρώτο που έφυγε από την άκρη του λατομείου. Η μαύρη σακούλα με το πτώμα είχε φανεί μικροσκοπική όταν τη φόρτωναν στο πίσω μέρος του. Παρότι χρόνια στο Σώμα, η Έρικα είχε ταραχτεί. Κάθε φορά που έκλεινε τα μάτια της έβλεπε το μικροσκοπικό κρανίο με τις τούφες μαλλιά και τις άδειες κόγχες που φαίνονταν να κοιτάζουν επίμονα. Μια ερώτηση τριγυρνούσε συνεχώς στο μυαλό της. *Ποιος θα έριχνε ένα μικρό παιδί μες στο λατομείο; Είχε σχέση με συμμορίες; Μα το Χέιζ ήταν πλούσια περιοχή με χαμηλά ποσοστά εγκληματικότητας.*

Πέρασε τα δάχτυλά της μέσα από τα βρεγμένα της μαλλιά και γύρισε προς τον Τζον.

«Είσαι καλά;»

«Συγγνώμη, αφεντικό. Δεν ξέρω τι μ' έπιασε... έχω δει άπειρα πτώματα... Δεν υπήρχαν καν αίματα.»

«Δεν πειράζει, Τζον.»

Τα δύο οχήματα υποστήριξης και το όχημα που συνόδευε το πλαστικό κουτί με την ηρωίνη έφυγαν και η Έρικα άναψε τη μηχανή, έβαλε ταχύτητα και τα ακολούθησε. Παρέμειναν σιωπηλοί καθώς οι προβολείς της θλιμμένης αυτοκινητομηπής φώτιζαν το πυκνό δάσος που κάλυπτε και τις δύο πλευρές του χαλικόστρωτου μονοπατιού. Μετάνιωσε που δεν βρι-

σκόταν πλέον στην παλιά της θέση στην Ομάδα Διερεύνησης Ανθρωποκτονιών στη Λιούισιαμ Ρόου. Τώρα συνεργαζόταν με την Ομάδα Ειδικών Αποστολών κατά του οργανωμένου εγκλήματος. Θα ήταν ευθύνη κάποιου άλλου συναδέλφου της να ανακαλύψει πώς βρέθηκε ο μικρός σκελετός σε βάθος εννέα μέτρων μες στο παγερό σκοτάδι.

«Πάντως βρήκαμε το κουτί. Και ήταν εκεί ακριβώς που είπε η γυναίκα του Τζέισον Τάιλερ», είπε ο Τζον, προσπαθώντας να ακουστεί θετικός.

«Πρέπει να βρούμε τα δακτυλικά του αποτυπώματα' χωρίς αυτά δεν έχουμε τίποτα», είπε η Έρικα.

Έφυγαν από το κοινοτικό πάρκο και πέρασαν μέσα από το Χέιζ. Φώτα έκαιγαν στις βιτρίνες του σουπερμάρκετ, του εστιατορίου που σέρβιρε τηγανητές πατάτες και ψάρι, και του εφημεριδοπωλείου, όπου μια σειρά από λαστιχένιες μάσκες του Χαλοουίν κρέμονταν στη βιτρίνα, με κενά μάτια και γαμψές, τερατόμορφες μύτες.

Η Έρικα αδυνατούσε να νιώσει οποιοδήποτε συναίσθημα θριάμβου που είχε βρει το πλαστικό κουτί με την ηρωίνη. Το μόνο που σκεφτόταν ήταν ο μικροσκοπικός σκελετός. Όλο αυτόν τον καιρό στο Σώμα είχε περάσει αρκετά χρόνια ως επικεφαλής ομάδων Δίωξης Ναρκωτικών. Τα ονόματα φαίνονταν να αλλάζουν -Κεντρική Μονάδα Δίωξης Ναρκωτικών, Υπηρεσία Δίωξης Ναρκωτικών και Οργανωμένου Εγκλήματος, Ομάδα Ειδικών Αποστολών-, αλλά ο πόλεμος κατά των ναρκωτικών συνεχιζόταν με αμείωτη ένταση και δεν θα κερδιζόταν ποτέ. Με το που έπιαναν έναν προμηθευτή, ένας άλλος ήταν έτοιμος και περίμενε να πάρει τη θέση του, γεμίζοντας το κενό εξουσίας με ακόμη μεγαλύτερη καπατσουσύνη και πανουργία. Αυτό είχε συμβεί και με τον Τζέισον Τάιλερ και σε λίγο καιρό κάποιος άλλος θα έπαιρνε τη θέση του. Και ούτω καθεξής...

Ωστόσο με τους δολοφόνους τα πράγματα ήταν πολύ διαφορετικά: αυτούς μπορούσες να τους πιάσεις και να τους κλείσεις μέσα.

Τα περιπολικά μπροστά τους σταμάτησαν σ' ένα φανάρι δίπλα από τον σταθμό του υπέργειου σιδηροδρόμου του Χέιζ. Κάτοικοι που γυρνούσαν από τη δουλειά ξεχύθηκαν από τον σταθμό με ομπρέλες στα χέρια και διέσχισαν τον δρόμο.

Η βροχή σφυροκοπούσε την οροφή του αυτοκινήτου. Η Έρικα έκλεισε τα μάτια για μια στιγμή. Στον νου της ήρθε η εικόνα του μικρού σκελετού ξαπλωμένου στην όχθη του λατομείου. Το αυτοκίνητο πίσω της κόρναρε και η Έρικα πετάχτηκε και άνοιξε τα μάτια.

«Είναι πράσινο, αφεντικό», είπε ήρεμα ο Τζον.

Άρχισαν να προχωρούν αργά, ο κυκλικός κόμβος μπροστά τους ήταν ακόμη μποτιλιαρισμένος. Η Έρικα κοίταξε τους πεζούς που διέσχιζαν βιαστικά τον δρόμο, παρατηρώντας τα πρόσωπά τους.

Ποιος ήταν; Ποιος θα έκανε κάτι τέτοιο; σκέφτηκε. Θέλω να σε βρω. Θα σε βρω. Θέλω να σε κλείσω μέσα για πάντα...

Το πίσω αυτοκίνητο κόρναρε δύο φορές. Η Έρικα είδε ότι η κίνηση μπροστά της είχε καθαρίσει και ξανάρχισε να κινείται προς τον κόμβο.

«Προηγούμενως με ρώτησες αν είμαι παντρεμένη», είπε η Έρικα.

«Απλώς ήθελα να ξέρω αν θες να φέρεις κάποιον μαζί σου στο δείπνο...»

«Ο άντρας μου ήταν στο Σώμα. Σκοτώθηκε σε μια επιδρομή για ναρκωτικά πριν από δυόμισι χρόνια.»

«Να πάρει. Δεν το ήξερα. Δεν θα είχα πει τίποτα... Με συγχωρείς.»

«Δεν πειράζει. Νόμιζα ότι το ήξεραν όλοι.»

«Δεν μ' αρέσουν τα κουτσομπολιά. Και φυσικά είσαι ακόμη ευπρόσδεκτη να έρθεις για δείπνο. Το εννοώ. Τα λαζάνια της Μόνικα είναι πεντανόστιμα.»

Η Έρικα χαμογέλασε. «Σ' ευχαριστώ. Ίσως όταν τελειώσουμε με όλα αυτά.»

Ο Τζον κατένευσε. «Ο σκελετός είναι παιδιού, ε;» ρώτησε χαμηλόφωνα.

Η Έρικα έγνεψε καταφατικά. Καθώς πλησίαζαν τον κυκλικό κόμβο, το βαν του ιατροδικαστή εγκατέλειψε την αυτοκινητοπομπή κι έστριψε δεξιά. Γύρισαν και οι δύο τα κεφάλια και συνέχισαν να το κοιτάζουν μέχρι που εξαφανίστηκε ανάμεσα στα σπίτια. Τα περιπολικά που μετέφεραν την ηρωίνη έστριψαν αριστερά και η Έρικα τα ακολούθησε απρόθυμα.

Το αστυνομικό τμήμα του Μπρόμλι ήταν ένα σύγχρονο τριώροφο κτίριο από τούβλο στο τέρμα της Μπρόμλι Χάι Στριτ, απέναντι από τον σταθμό του τρένου. Ήταν περασμένες εφτά το βράδυ και όσοι γύριζαν από τις δουλειές τους έτρεχαν βιαστικά να μπουν κάτω από το στέγαστρο του σταθμού Μπρόμλι Σάουθ, ενώ βημάτιζαν πιο γρήγορα λόγω της καταρρακτώδους βροχής και της προσδοκίας του Σαββατοκύριακου. Ήταν απόγευμα Παρασκευής και το πρώτο κύμα όσων έβγαιναν για να πιουν και να διασκεδάσουν κινούνταν προς την αντίθετη κατεύθυνση. Νέες κοπέλες κρατούσαν μικροσκοπικά σακάκια πάνω από τα κεφάλια τους για να μη βραχούν τα ακόμη πιο μικρά φορέματά τους, ενώ τα αγόρια, που φορούσαν πουκάμισα και κομψά παντελόνια, χρησιμοποιούσαν δωρεάν αντίτυπα της *Evening Standard*.

Η Έρικα πέρασε τον σταθμό και έστριψε στον παράδρομο που κατέβαινε ελικοειδώς στο υπόγειο πάρκινγκ του αστυνομικού τμήματος, ακολουθώντας τα δύο περιπολικά, που είχαν

τους φάρους ακόμη αναμμένους και κινούνταν στις δυο πλευρές του οχήματος που μετέφερε την ηρωίνη.

Το ισόγειο του αστυνομικού τμήματος του Μπρόμλι στέγαζε το ένστολο τμήμα και ο διάδρομος ήταν γεμάτος αστυνομικούς που κατέφθαναν για τη νυχτερινή βάρδια, σκεφτικοί και βλοσυροί γιατί ήξεραν ότι είχαν μπροστά τους άλλη μια νύχτα που θα κυνηγούσαν ανήλικους για παράνομη κατανάλωση αλκοόλ. Το αφεντικό της, ο αστυνόμος Γέιλ, συνάντησε την Έρικα, τον Τζον και τους έξι ένστολους αστυνομικούς που συνόδευαν το κουτί στην κεντρική σκάλα που οδηγούσε στη Διεύθυνση Διερεύνησης Εγκλημάτων και άρχισε να την ανεβαίνει μαζί τους. Είχε ροδοκόκκινο πρόσωπο, ανάκατα κόκκινα μαλλιά και πάντα φαινόταν λες και κάποιος τον είχε χώσει μες στη στολή του: ήταν ένα νούμερο μικρότερη απ' ό,τι θα έπρεπε για να χωρέσει το ογκώδες σώμα του.

«Συγχαρητήρια, Έρικα», είπε κοιτάζοντας με ένα πλατύ χαμόγελο το κουτί μες στη σακούλα συλλογής στοιχείων. «Η ομάδα συλλογής δακτυλικών αποτυπωμάτων περιμένει επάνω.»

«Αστυνόμε, εκτός από το κουτί, βρήκαμε και...» άρχισε να λέει η Έρικα.

Ο Γέιλ έδειξε συνοφρυωμένος. «Έναν ανθρώπινο σκελετό, ναι. Θα μιλήσουμε γι' αυτό μια άλλη φορά.»

«Αστυνόμε. Ο σκελετός ήταν τυλιγμένος με πλαστικό. Ήταν παιδιού...»

«Έρικα, βρισκόμαστε σε κρίσιμο στάδιο, μη χάνεις τη συγκέντρωσή σου.»

Έφτασαν στην πόρτα ενός γραφείου όπου περίμενε ένας αστυνομικός με πολιτικά: τα μάτια του φωτίστηκαν όταν είδε τον συνάδελφό του που κουβαλούσε το πλαστικό κουτί μες στη σακούλα συλλογής στοιχείων.

«Ίδού η ηρωίνη, ας δούμε τώρα αν μπορούμε να βρούμε δακτυλικά αποτυπώματα για να πιάσουμε τον Τζέισον Τάιλερ!» είπε ο αστυνόμος Γέιλ. Σήκωσε το μανίκι για να κοιτάξει το ρολόι του που ήταν θαμμένο στον τριχωτό καρπό του, προσθέτοντας, «έχουμε μέχρι τις οχτώμισι αύριο το πρωί. Με το ζόρι προλαβαίνουμε, γι' αυτό ας μη χάνουμε χρόνο!»

**Το πτώμα βυθίστηκε γρήγορα κάτω από το νερό.
Στην ξηρά, ο εφιάλτης μόλις ξεκινούσε.**

Η υπαστυνόμος Έρικα Φόστερ δίνει εντολή να ερευνηθεί ένα εγκαταλειμμένο λατομείο στα περίχωρα του Λονδίνου, όπου βρέθηκαν τα βασικά στοιχεία μιας σοβαρής υπόθεσης ναρκωτικών. Μαζί με αυτά, όμως, ανασύρεται από την παχιά λάσπη και ο σκελετός ενός μικρού κοριτσιού.

Σύντομα διαπιστώνουν ότι ο σκελετός ανήκει στην επτάχρονη Τζέσικα Κόλινς, το αγνοούμενο κορίτσι του οποίου η εξαφάνιση είχε γίνει πρώτη είδηση πριν από είκοσι έξι χρόνια.

Καθώς η Έρικα προσπαθεί να συνδυάσει νέα και παλιά στοιχεία, καλείται να ερευνήσει βαθύτερα τη διχασμένη οικογένεια Κόλινς, αλλά και την τότε επικεφαλής της υπόθεσης, Αμάντα Μπέικερ, μια γυναίκα που τη στοίχειωσε η αδυναμία της να βρει την Τζέσικα. Σύντομα, η Έρικα θα συνειδητοποιήσει ότι αυτή θα είναι μία από τις πιο δύσκολες και απαιτητικές υποθέσεις που έχει αναλάβει.

Στη σειρά Έρικα Φόστερ κυκλοφορούν:

